

[Justitsministeren]

hvidbog, som jeg ikke rigtig ved hvad er, vil blive et sammendrag af disse intelligente spørgsmål og begavede svar, som vi altså har i denne sag til oplysning af, hvad der er sket.

Jeg er selvfølgelig glad og taknemlig for den stilling, som det store flertal i retsudvalget har taget. Der er intet grundlag for at påstå, at nogen embedsmand har gjort sig skyldig i forsømmelse. Den politimester, der er blevet nævnt nogle gange i forbindelse med denne sag, er fritaget for ethvert ansvar efter denne behandling.

Jeg vil gerne sige tak til retsudvalgets store flertal, fordi de på denne rimelige og rigtige måde sætter denne sag på plads.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 30 stemte for, 116 imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 83:

Forslag til folketingsbeslutning om destruktion af særlig følsomme oplysninger.

Af Jimmy Stahr (S) m.fl.

(Fremsat 2/3 83. Første behandling 6/4 83. Betænkning 24/5 83).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lis Møller (KF):

Som jeg sagde ved første behandling, har såvel mit parti som jeg altid været imod for omfattende registrering, men dette forslag gør jo ikke op med registreringen i almindelighed, det gør kun op med politiets registrering.

Der kan være akkurat lige så følsomme oplysninger i Dansk Sygehus Instituts centralregister, i centralregisteret i Århus over alle, der har været indlagt på psykiatrisk afdeling, i sundhedsstyrelsens register som i socialforvaltningernes registre.

Hvis der skal være nogen mening i at gøre op med registreringen, er dette forslag fra socialdemokratiet ikke tilstrækkelig gennemarbejdet.

Jeg foreslog ved første behandling, at vi så på registerlovgivningen som helhed, hvilket fru Ebba Strange ikke var uenig i, men hr. Wilhjelms irettesatte mig og sagde, at registerloven intet havde med emnet at gøre. Efter at have gennemlæst loven af 8. juni 1978 om offentlige registre vil jeg fastholde, at den har noget med sagen at gøre, og at det er den, vi bør se på.

Vi vil meget gerne være med til at arbejde på, at mennesker kan komme ud af registrene igen, men vi stemmer altså imod dette forslag, fordi det som tidligere nævnt ikke er tilbunds gående nok.

Bjørn Elmquist (V):

Vi har i betænkningen lovet at redegøre for vort partis stilling ved andenbehandlingen af dette beslutningsforslag fra socialdemokratiet, og jeg skal starte med at erindre om et spørgsmål, jeg stillede ved førstebehandling, idet der nemlig i bemærkningerne til beslutningsforslaget stod:

»Det er oplyst for forslagsstillerne, at der tidligere i justitsministeriet er truffet beslutning om at imødekomme disse hensyn i videst muligt omfang.

Ved skrivelse af 23. november 1982 har justitsministeren imidlertid besluttet, at der ikke er grundlag for at fastsætte nye regler.«

Jeg kunne ikke få svar fra talerstolen under førstebehandlingen, men fik et svar i retsudvalget. Det har imidlertid slået mig med en vis forundring, og derfor synes jeg, det er rigtigst, at jeg her ved andenbehandlingen kommer ind på det.

Det er et svar på spørgsmål nr. 2, som ligger i retsudvalget. I svaret hedder det:

»Tidligere justitsminister Ole Espersen har i en skrivelse af 13. april 1983 i anledning af det stillede spørgsmål oplyst, »at jeg besluttede som minister, at oplysninger, der kunne bruges som et kartotek, eller som var indhentet alene af de grunde, der er nævnt i beslutningen, enten skulle destrueres efter straffesagens afslutning eller i alt fald opbevares særligt betryggende, f.eks. hos stats- eller rigsadvokaten i en kortere årrække inden destruktion. Den 9. september 1982 oriente-

[Bjørn Elmquist]

rede jeg departementschefen og kontorchefen om, at jeg lagde vægt på, at denne beslutning blev fastholdt, selv om jeg var klar over, at Politimesterforeningen havde en række indvendinger.

Sagen var til høring hos politimestrene ved min afgang.«

Den 9. september er ingen helt tilfældig dato. Den 10. september havde vi en ny regering, og der er da også lagt til i slutningen af svaret fra den nuværende justitsminister, at der »ikke inden regeringsskiftet« er »truffet nogen endelig beslutning vedrørende destruktion eller særlig opbevaringsform, for så vidt angår særlig følsomme personoplysninger.«

Jeg synes, det er et noget besynderligt handlingsforløb, som her skitseres, og det har i hvert fald hos mig efterladt et tydeligt indtryk af, at det store oppositionsparti, socialdemokratiet, i dag har en noget anden holdning til sagen, end det havde, da det var regeringsparti.

Vi har videre bedt om at få præciseret, hvad der ligger i udtrykket »efter straffesagens afslutning«, som der står i forslaget til folketingsbeslutning, og nu har vi i betænkningen fået at vide, at man mener, der skal ske sletning af oplysningerne, »når der foreligger endelig domfældelse i straffesagen. Såfremt sagen må henlægges som uopklaret, bør oplysningerne slettes senest et år efter henlæggelsen. Træffes der ingen formel beslutning om sagens henlæggelse, slettes oplysningerne senest 3 år efter tidspunktet – eller det formodede tidspunkt – for forbrydelsen.«

Denne fastlæggelse af tidspunktet vil i praksis føre til ganske uoverskuelige vanskeligheder for fortsat efterforskningsarbejde. Tænk på det såkaldte dobbeltmord fra Peter Bangs Vej, som fandt sted i slutningen af 1940'erne. I denne sag, der stadig væk indimellem genoptages og efterforskes i, skulle man have destrueret hele det arbejdskartotek, som politiet har, hvis dette forslag blev gennemført.

Vi må afvise dette forslag og vil stemme imod det. Det er alt for kategorisk, og det vil betyde en voldsom besværliggørelse af politiets efterforskningsarbejde.

Til allersidst to bemærkninger om det arbejdskartotek ved Esbjerg politi, der nok har givet anledning til denne sag. Det arbejds-

kartotek, der blev oprettet i forbindelse med efterforskningen af en mordsag, hvor den myrdede færdedes i homoseksuelle kredse, og hvor der blev foretaget en række afhøringer i homoseksuelle kredse i Esbjerg, ville man gerne have destrueret. Justitsministeren har i et svar oplyst, at dette arbejdskartotek omfatter 800–900 personer, hvoraf skønsmæssigt 20 pct. er homoseksuelle, og at det ikke via arbejdskartotekets oplysninger kan spores, hvem der er eller ikke er homoseksuel. Derfor vil jeg også gerne prøve på at ramme en pæl igennem denne myte; der er ikke her tale om, at der har fundet en registrering sted af homoseksuelle hos politiet.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Under debatten forleden om kompetenceflytning i straffesager lagde nogle ordførere, der var imod forslaget, meget vægt på rigsadvokatens høringssvar. I dag, hvor man er for forslaget, lægger man ingen vægt på rigsadvokatens svarskrivelse af 23. november.

Det fremgår heraf, at disse følsomme oplysninger ikke bør destrueres, og at man på ingen måde bør pålægge politimesteren at destruere følsomme oplysninger fra straffesagsmaterialet.

Denne afgørelse har den nuværende justitsminister senere støttet, og det synes jeg er meget positivt, for det, det hele drejer sig om, er efterforskning i henlagte straffesager.

Efter CDs opfattelse indgår de særlig følsomme oplysninger altovervejende som akter i straffesagen og kan derfor ikke udtages og destrueres.

Til slut vil jeg kun sige, at ministeren under førstebehandlingen lovede mig at undersøge, om sagsakterne blev forsvarligt henlagt ude i politikredsene, således at ikke alle havde adgang til dem, og at man på den måde kunne beskytte de pågældende.

I anledning af de bemærkninger, flere ordførere gjorde om registre, skal jeg sige, at man ikke blot kan udpille oplysninger fra ét register, f.eks. politiets register, men måtte se på hele registerområdet, som bl.a. fru Lis Møller var inde på. Der er mange registre, der rummer følsomme oplysninger, og man kan ikke bare tage ét og sige: det er følsomt, og andet er ikke.

CD kan ikke stemme for forslaget.

Wilhjelm (VS):

Vi er ikke betænkingsberettigede. Vi støtter det foreliggende forslag og har selv tidligere stillet forslag, som er langt mere vidtgående og tager fat på kriminalregisteret. Dette her er kun et lille bitte hjørne, og det er et spørgsmål, hvor meget det overhovedet kommer til at betyde, men det er måske dog bedre end ingenting.

Jeg vil lige knytte en bemærkning til hr. Bjørn Elmquist. Det er rigtigt, at vi har fået oplysningerne om, hvor stor en andel i det pågældende manuelle register der er homofile, og det kan selvfølgelig vendes på den måde, hr. Bjørn Elmquist gør, men det kan altså også vendes lige præcis modsat, ved at man siger: Hvad mener de andre 80 pct. om at stå i et register, hvorom man ved, at det indeholder alle homofile i Sønderjylland? Det er lige ubetyrrende for begge parter at være katalogiseret på den måde, og for så vidt taler det blot endnu mere for, at man må have slettet disse oplysninger, når det viser sig, at de er irrelevante i forhold til den sag, der skulle opklares.

Så vil jeg sige til fru Lis Møller, at vi meget gerne vil se mere generelt på følsomme oplysninger i alle former for registre, også andre typer oplysninger end dem, vi i registerloven definerer som følsomme. Men jeg synes, der er en særlig alvorlig kombination her. Oplysningerne i sig selv er følsomme, og det register, de er anbragt i, er dog – jeg ved ikke, om man kan kalde et register følsomt – men så værre for folk at stå i end i så mange andre, f.eks. forskningsregistre, eller hvad det nu er. Det er landets centrale kriminalregister, de står i. Den kombination synes jeg nok kan motivere, at man tager fat i det mindste på dette område.

Til sidst må jeg bedrøve fru Lis Møller. Hun har uret, når hun siger, at registerloven omfatter dette her. Jeg er interesseret i at vide, hvordan fru Lis Møller er kommet til den konklusion. Men jeg var med i det grundige arbejde, vi lavede forud for registerloven, og kan fortælle, at registerloven ikke omfatter ét eneste register, som ikke er på EDB. Dette register i Esbjerg og dem, der ellers er tale om i forslaget, er manuelle registre og alene af den grund ikke omfattet af registerloven. Registerlovgivningen er med skam at melde

altså betydelig ringere, betydelig mindre dækkende, end fru Lis Møller har indtryk af.

Ole Espersen (S):

Mit partis holdning i denne sag er en afspjeling af den særlige beskyttelse, som registerlovgivningen indførte, når det drejer sig om særlig følsomme oplysninger. Vi mener, at det hensyn, man i denne lovgivning har taget til sådanne oplysninger, bør have afsmittende virkninger også inden for andre områder, og det er derfor, denne sag er rejst.

Jeg er lidt overrasket over, at ordføreren for venstre, som jeg synes ellers har givet udtryk for en fornuftig holdning, når det drejer sig om beskyttelse af personers integritet, har en så afgjort negativ holdning til netop denne sag.

Jeg var også overrasket over hr. Bjørn Elmquists citater fra bilagsmaterialet, hvoraf det jo fremgik efter den konklusion, hr. Bjørn Elmquist drog, at det faktisk først var den 9. september – dagen før regeringsskiftet – at socialdemokratiet var begyndt at interessere sig for denne sag. Jeg synes, hr. Bjørn Elmquist burde have taget mere materiale med, for så havde han set, at sagen blev rejst den 31. juli 1981, og at jeg som minister den 11. september 1981 skrev til Politimesterforeningen og andre og angav det behov, jeg følte var til stede her, og angav de måder, hvorpå jeg syntes behovet kunne dækkes, og bad om en udtalelse herom. Det blev der så rykket et par gange for senere, og sagen var ikke afsluttet endeligt ved regeringsskiftet.

Derfor er det rigtigt, når justitsministeriet svarer, at den endelige beslutning ikke var taget – den tages jo først, når den tilkendegives udadtil – men at beslutningen om, at dette skulle ske, var taget tidligere. Så der er ikke spor mærkeligt i dette forløb. Det er en sag, der har været arbejdet med i hvert fald i et par år.

Så nævnes der nogle praktiske vanskeligheder, f.eks.: hvornår er en straffesag afsluttet, og hvad gør man, hvis der ikke rejses en egentlig straffesag? Vi erkender, at der kan være nogle afgrænsningsproblemer, men disse praktiske problemer skal da ikke være anledning til, at man intet som helst gør ved denne sag. Vi har i betænkningen gjort rede for, hvordan man kunne tænke sig at løse dem, og jeg vil gerne her sige, at når ministe-

[Ole Espersen]

ren – hvis forslaget vedtages – har udarbejdet et cirkulære, eller hvad der skal til, er vi selvfølgelig interesserede i, såfremt ministeren måtte ønske det, at drøfte den nærmere udformning. Som sagt erkender vi, at der er nogle praktiske vanskeligheder, men bestemt ikke så store, at det skal forhindre os i at søge forslaget gennemført.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil gerne takke hr. Ole Espersen for de supplerende oplysninger, han er kommet med her fra talerstolen, til belysning af handlingsforløbet i justitsministeriet, mens han var minister.

Jeg vil godt stille 2 konkrete spørgsmål til hr. Ole Espersen. Det ene er: hvad var det for et forslag, man sendte ud til politimestrene den 11. september 1981? Jeg forstod, at det var dem, man havde sendt et høringsbrev med et forslag til. Dernæst vil jeg godt spørge: er det ikke en forholdsvis usædvanlig praksis, at man sender noget ud til høring og resolverer i ministeriet, inden høringssvarene kommer tilbage? Det er måske et tilfældigt sammenfald – det kan jeg kun gisne om – at det sker i noget nær de sidste timer, man opholder sig i ministeriet, inden en ny regering kommer til.

Ole Espersen (S):

De forslag, der blev udsendt til anklagemyndigheden med henblik på at høre dens vurdering – det skete, som hr. Bjørn Elmquist sagde, den 11. september 1981 – gik ud på, at man kunne tænke sig, for at opfylde det behov, der er til stede her, enten en destruktion eller en udskillelse af de pågældende dele af sagsmaterialet med henblik på specielt sikret opbevaring eller opbevaring af hele efterforskningsmaterialet, dersom udskillelse af de nævnte dele af materialet ikke kan anses for praktisk mulig, men i så fald opbevaring under ganske særligt sikrede forhold, således at folk, der ikke bør have adgang til disse oplysninger, heller ikke får det. Det var de skitserede løsninger, der var lagt frem.

Jeg skal sige, at der ikke blev truffet nogen beslutninger den 9. september 1981. Der blev redegjort for nogle verserende sager, hvor jeg gav udtryk for, hvad min holdning var, men selvfølgelig også for, at såfremt en senere

minister måtte ønske at ændre disse beslutninger og indtage en anden holdning, så var det ministerens egen politiske vurdering.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg må igen takke hr. Ole Espersen, for hermed fik vi jo fastslået, at dette vedrørte de tanker, den daværende socialdemokratiske justitsminister havde om at opbevare disse oplysninger under særligt sikrede forhold, hvorimod det forslag, vi i dag diskuterer, drejer sig om destruktion, ødelæggelse, fjernelse. Jeg synes nok, der er en væsentlig forskel.

Jeg synes stadig, at jeg er uden svar på, om det er normal parlamentarisk praksis, at man træffer en sådan beslutning uden at afvente høringsvarene i de allersidste timer, man er i ministeriet.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ved førstebehandlingen af dette forslag advarede jeg imod gennemførelsen. Jeg gjorde det dels med fremhævelse af en række, synes jeg, relevante argumenter, dels med henvisning til mine 2 nærmeste forgængere som justitsministre, der begge her i folketinget havde imødegået forslag, der gik nogenlunde i den samme retning som det forslag, man nu ønsker i socialdemokratiet at vi skal vedtage. Jeg syntes, at de argumenter, der blev anvendt, navnlig af hr. Henning Rasmussen, men også af hr. Ole Espersen, var så indlysende, at man måtte sige, at det ville være forkert at gennemføre et forslag af den karakter.

Når såvel mine 2 forgængere som jeg selv ikke mente og mener, at man skal gennemføre dette beslutningsforslag, skyldes det selvfølgelig ikke, at man bryder sig om at trække personlige forhold frem, men alene opfatter det som en nødvendighed i forbindelse med en efterforskning, hvis den skal give resultat.

Jeg må desværre sige, at en gennemførelse af dette forslag vil betyde, at man kommer til at skade efterforskningen af nogle af de største straffesager, der kan komme op. Jeg mener, det er særdeles vigtigt at fremhæve, at forslaget stærkt vil forringe politiets muligheder for at opklare alvorlig kriminalitet. Ikke mindst i de sager, der er særlig vanskelige og alvorlige, kan det for politiet være nødven-

[Justitsministeren]

digt som et led i efterforskningen at rette henvendelse til mange personer, f.eks. i offentlighedslovens omgangskreds. Kan det virkelig være meningen, at man skal lægge hindringer i vejen for, at politiet kan opklare sådanne alvorlige kriminelle forhold? Det kan være konsekvensen i de sager, hvor efterforskningen i første omgang har været forgæves og politiet derfor må henlægge sagen indtil videre. Hvis undersøgelserne senere skal genoptages, kan det være vitale oplysninger, der er destrueret. Enten kan disse oplysninger slet ikke rekonstrueres, eller også må det ske ved en fornyet afhøring netop af de personer, som forslagsstillerne ønsker at beskytte.

Som jeg nævnte under førstebehandlingen, er der også i de tilfælde, hvor sagen er afgjort ved dom, et hensyn at tage til den dømtes muligheder for senere eventuelt ved egentlig genoptagelse at søge sagen prøvet på ny. Retssikkerheden tilgodeses også af de muligheder, der er for, at den overordnede anklagemyndighed kan bedømme en efterforskning. Også her fjerner man noget af de nuværende retssikkerhedsgarantier.

Der kan også nævnes en række mere praktisk betonedede vanskeligheder, som beslutningsforslaget helt lader uomtalt. Hvordan skal det administreres? Jeg er selvfølgelig taknemlig for, at hr. Ole Espersen siger, at det kan vi senere tale om i udvalget, men det ville have været en væsentlig fordel at vide det nu, hvor man ønsker at vedtage forslaget. Er det meningen, at politiet med en saks i hånden skal gennemgå samtlige sager og klippe oplysninger af den karakter, vi her drøfter, ud? Man må gøre sig klart, at strengt personlige oplysninger kan indeholdes i et meget stort antal rapporter i sagerne – hvor mange ved ingen med sikkerhed – og alene de praktiske, arbejdsmæssige konsekvenser synes jeg er uoverskuelige.

Jeg mener altså, at det er forkert, hvis man betragter det som noget væsentligt at kunne opklare forbrydelser, at gennemføre dette forslag, og jeg har da også bemærket, at de tanker, der tidligere var fremme, gik i en anden retning, nemlig at man på en særlig måde skulle opbevare oplysninger af den karakter. Noget sådant ville jeg gerne have drøftet, men det bliver der åbenbart ikke mulighed for.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil indrømme, at det kan virke lidt maliciøst, det jeg siger nu, men sådan er det ikke ment.

Jeg vil gerne takke hr. Ole Espersen for, at han har skiftet mening i denne sag. Når jeg har valgt at gå op og sige tak, er det, fordi jeg forstår udmærket det, den nuværende justitsminister sagde om effektiviteten, men det blev gjort så grundigt og så effektivt, at jeg gerne vil pege på, at for de menneskers velbefindende, det drejer sig om – 200, der er homofile – betyder det ganske overordentlig meget, at vi kan få strøget dem fra dette kartotek. Når folketinget om et øjeblik skal stemme, beder jeg om, at man husker det. Over for kravet om effektivitet står hensynet til disse menneskers velbefindende.

Jimmy Stahr (S):

Man skal jo høre en del herinde, før man bliver slået med stumhed, selv om nogle måske ville ønske, at jeg var blevet det nu.

Når jeg nu hører justitsministeren stille sig herop og fremstille sagen, som om det, vi er ude på med dette forslag, er at ødelægge politiets efterforskning, så kan man roligt sige, at der bliver skudt langt, langt over målet. Det, det drejer sig om, er at destruere nogle følsomme oplysninger, efter at sagen er blevet bragt til afslutning. Det er det, forslaget drejer sig om. Det var det, vi skulle have forhandlet om. Nu står justitsministeren og fremstiller det, som om det er under efterforskningen, vi ønsker sagerne destrueret. Det gør vi jo ikke.

Justitsministeren fortæller også om de praktiske vanskeligheder. Ja men det var jo det, vi havde haft muligheder for at forhandle i den tid, der er gået siden førstebehandlingen. Jeg har ikke modtaget nogen henvendelser som repræsentant for forslagsstillerne fra nogen af de andre partier, som nu står op én efter én og siger disse ting. Jeg mener, at der er tale om en ny parlamentarisk skik, hvis det er os som forslagsstillere, og som tilsyneladende leder et flertal, der skal gå rundt til de andre og spørge, om de har noget at indvende imod forslaget. Det er endda os, der skriver et betænkningsskildring, hvori vi påviser de praktiske vanskeligheder, der kan være, og som vi yderligere nu lover at være med til at afhjælpe, og så står man her fra den ene og den anden side og hælder vand

[Jimmy Stahr]

ud af ørerne. Det synes jeg egentlig er lidt stærkt.

Vi har haft tid til at forhandle disse ting i udvalgene, der er bare ikke sket noget fra regeringspartierne side. Derfor måtte jeg tro, at dette bare var en del af regeringens nye stil, den, der hedder at stille op i rækken og tage øretæverne i den rækkefølge, de kommer. Jeg kunne ikke tro, at der var noget særligt ved dette.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Hr. Bernhard Baunsgaard taler så meget om hensynet til de mennesker, der er registrerede. Ja men det er jo ikke bare hensynet til disse mennesker. Der er også hensynet til de mennesker, som kan blive involveret i en sag på en anden måde, f.eks. pårørende til et offer, hvor en sag ikke er opklaret. Der vil hr. Bernhard Baunsgaard eventuelt smide beviserne ud, og hr. Jimmy Stahr kommer bagefter op og fortæller, at socialdemokratiet ikke ønsker at gå så vidt.

Af bemærkningerne fremgår det tydeligt, at såfremt sagen er henlagt uopklaret, så bør oplysningerne slettes senest 1 år efter henlæggelsen. Har vi ikke mordsager her i landet, der ikke er opklaret endnu, der er 10-15 år gamle? Har vi ikke drabssager vedrørende børn, som ikke er opklaret? Der klipper man bare beviset ud efter 1 år og smider det væk, 3 år; hvis der ikke er truffet nogen formel beslutning om henlæggelse. Hvor er vi henne? Vi kan jo ikke vende tilbage til sagerne, beviserne er væk. Hvordan skal politiet fremover kunne opklare forbrydelser, der er henlagt?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det sidste indlæg om hensynet til ofrene og deres pårørende forstod jeg simpelt hen ikke. For at der ikke skal være misforståelse til stede om denne sag, gør jeg opmærksom på, at dette Esbjergkartotek, som har dannet udgangspunkt for beslutningsforslaget, drejede sig om et mord. Man afhørte i den forbindelse samtlige homofile i hele Esbjergområdet og samlede dem i et kartotek. Mordet er blevet opklaret, det havde intet med homofile at gøre. Hvilken glæde kan man have af at have samlet et kartotek over homofile? Ja, det kan man kun have, såfremt man antager,

at disse mennesker skulle være mere skurkagtige end andre, og det er der intet der tyder på.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Til hr. Jimmy Stahr skal jeg blot sige, at de synspunkter, jeg fremsatte om, at dette forslag vil svække efterforskningsmulighederne, fremkom jeg med allerede ved første behandling. Det har hr. Jimmy Stahr været bekendt med hele tiden.

Må jeg sige om spørgsmålet om forhandling om det, at jeg er helt klar over, at hr. Jimmy Stahr sagde regeringspartierne, men jeg vil bare gøre opmærksom på, at jeg ikke har været til noget samråd i retsudvalget vedrørende denne sag. Jeg har altså ikke haft mulighed for at fremdrage det, jeg nævnte her, som en mulighed i stedet for det, man nu vil vedtage.

Hr. Bernhard Baunsgaard knytter sig jo til én gruppe af følsomme oplysninger, men der er også en række andre oplysninger, der må betegnes som følsomme, der indgår i disse rapporter. Det er ikke nærmere defineret, hvad det er, men der er altså en række af disse oplysninger, som det har været helt nødvendigt at få frem i forbindelse med offerets omgangskreds for at søge at opklare et drab eller anden grov forbrydelse, der skal destrueres, hvis man må henlægge sagen, i løbet af 1 år, fordi man ikke kan komme længere, eller uden henlæggelse, når der er gået 3 år. Fru Grethe Kindberg Jørgensen har ganske ret i, at der er en række sager, ikke mindst drabssager, hvor man må regne med, at der lang tid efter dette tidsrum kan opstå en mulighed for at opklare forbrydelsen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal understrege endnu en gang, fordi der ikke må være myter om dette, at den sag, der har dannet udgangspunkt for beslutningsforslaget, og som i de foregående år gang på gang har givet anledning til, at der af forskellige medlemmer af folketinget, bl.a. mig selv, blev stillet spørgsmål til de daværende justitsministre, bl.a. hr. Henning Rasmussen og hr. Ole Espersen, er denne mord-sag fra Esbjerg. Den er fuldt opklaret, vi ved, hvem der har myrdet, og derfor er der ingen

[Bernhard Baunsgaard]

grund til at bevare netop dette kartotek. Jeg mener, at vi har et meget stort hensyn at tage til de mennesker. De er totalt uskyldige, og der er ingen grund til at bevare et kartotek, som de føler stærkt tyngende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 80 stemmer mod 62.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til justitsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af lovforslag nr. L 214:

Forslag til lov om bemyndigelse til energiministerens vedrørende naturgasprojektets gennemførelse.

(Fremsat 25/5 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Løvig Simonsen (S):

Socialdemokratiet kan kun stærkt beklage, at energiministeren fremsætter dette lovforslag. Lovforslaget bringer provisorietiden i erindring, og det er faktisk tragisk, at det i dag er en minister for det parti, som dengang bekæmpede et styre, der regerede ved bemyndigelser, som nu fremsætter dette bemyndigelseslovforslag. Socialdemokratiet finder også, at lovforslaget er unødvendigt og skadeligt for projektet. Når man ser på, hvilke områder bemyndigelsen dækker, og inddrager bemærkningerne i den samlede overvejelse, ser man, at en tilslutning til vort lovforslag, nr. L 199, vil løse de nuværende problemer på en meget mindre dramatisk måde.

Vi er selvfølgelig enige med ministeren i, at naturgasprojektets udvikling skal følges nøje, og at der skal justeres efter de ændrede vilkår, som viser sig hen ad vejen. Dette var bl. a. årsagen til, at vi sidste år udvidede gassetet til også at omfatte Midt- og Nordjylland. At Komgas I/S er enig i disse synspunkter, fremgår med al ønskelig tydelighed

af formandens, amtsborgmester Axel Jørgensens, beretning sidste gang:

»Vender vi tilbage til vort eget samarbejde, herunder samarbejdet med D.O.N.G., så mener jeg, at hovedemnerne for drøftelserne på såvel politisk som administrativt plan bør være for det første en samlet økonomisk overvågning af projektet, herunder en nøje beskrivelse af, hvordan de økonomiske beregninger er foretaget, således at vi hele tiden kan vurdere, om realisering af planerne afviger fra det planlagte. Men lad mig også gøre opmærksom på, at sådanne ændringer ikke forudsætter en bemyndigelse af det omfang, ministeren ønsker.«

Vi beklager som sagt i socialdemokratiet, at energiministeren fremsætter dette forslag. Det er unødvendigt. Der står en masse om bål og brand, men intet om, hvad ministeren vil. Hvis der er så store problemer, som energiministeren giver udtryk for, hvorfor har ministeren så ikke foretaget sig noget før nu, og hvad er det egentlig, ministeren vil? Hele vinteren og foråret har ministeren vidst, at socialdemokratiet stod bag ham, hvis han gjorde det rigtige i sagen om salget til storkunderne, men ministeren valgte tavshed.

Man kunne få den tanke, at lovforslaget skal bruges til at sætte D.O.N.G. ud af spillet. Der skal nu ansættes eksperter i energiministeriet til at vurdere og fremkomme med forslag vedrørende naturgasprojektet. Er der ikke tale om, at ministeren nærer mistillid til de oplysninger, han får fra henholdsvis D.O.N.G. og de regionale selskaber? En mistillid, som også udtrykkes ved, at såfremt man ikke vil rette sig efter ministerens afgørelse, så trues bestyrelsen med bødestraf.

Der er en skrigende modsætning mellem den mistillid, lovforslaget er udtryk for, og det forhold, at energiministeren i sin energipolitiske redegørelse forleden skrev:

»Naturgasprojektet er i sit grundlag et samarbejde mellem kommunerne og staten. Kommunernes positive medvirken er fortsat nødvendig for at nå de forudsatte resultater.«

Jeg tror ikke, at ministeren med sit forslag opmuntrer kommunerne til positiv medvirken, tværtimod. Fristen for revision af loven, den 1. december 1983, er en trussel mod selskaberne, det er at lægge gift for samarbejdet inden for projektet.

Ministeren har gentagne gange her i folketinget udtrykt ønske om et bredt samarbejde